

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/8/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119210869
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119210869.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochta v spore žalobkyne: O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX, XXX XX X., zastúpená JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Mýtna 48, právne zastúpenému: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie 334,49 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 29Csp/133/2019-52 zo dňa 27.11.2019 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti s upresnením, že o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súdom prvej inštancie tak bolo rozhodnuté o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 334,49 eur s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 14Csp/327/2017, v ktorej bol voči nej uplatnený nárok vo výške 1.724,79 eur a bola priznaná suma 1.160,30 eur s príslušenstvom. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 22.02.2019. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť s tvrdením, že neboli splnené zákonné podmienky na priznanie žalovanej sumy a namietal aktívnu legitimáciu žalobkyne.

3. Prvoinštančný súd rozhodol o žalobe citujúc ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a po vykonanom dokazovaní skonštatoval, že žalovaný v konaní pred Okresným súdom v Prešove pod sp. zn. 14Csp/327/2017, ako právny nástupca veriteľa Consumer Finance Holding a.s. sa voči žalobkyni domáhal nároku na zaplatenie nesplatennej časti spotrebiteľského úveru vo výške 1.724,79 eur. Právny predchodca žalovaného a žalobkyňa dňa 20.05.2014 uzatvorili zmluvu o pôžičke, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1.600 eur s uvedením celkovej čiastky, výšky splátky, počtu splátok, celkových nákladov spotrebiteľa, RPMN, priemernej hodnoty RPMN, ako aj ročnej úrokovej sadzby. V uvedenom konaní bolo preukázané, že žalobkyňa v prospech právneho predchodcu žalovaného titulom splátok úveru realizovala úhrady v celkovej výške 439,70 eur. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 25.01.2019 vyhovel žalobe iba v časti nesplatenej istiny úveru vo výške 1.160,30 eur, vrátane úroku z omeškania s odôvodnením, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom

úvere podľa § 9 ods. 2 písmena j) a f) zákona č. 129/2010 Z.z., a to termín konečnej splatnosti úveru, vrátane predpokladov použitých pre výpočet RPMN. Súčasne dospel k záveru o neplatnosti zmluvy v časti zmluvného úroku pre rozpor s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.02.2019.

4. Žalobkyňa v žalobe tvrdila splnenie podmienok § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z., lebo úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a finančné zadosťučinenie požadovala vo výške 334,49 eur zodpovedajúcej sume, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatiť.

5. Žalovaný poprel nárok žalobkyne, žiadal žalobu zamietnuť tvrdiac, že nie je splnená ani jedna zákonná podmienka predpokladaná § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. Poukazoval na to, že úverová zmluva bola uzatvorená medzi žalobkyňou a jeho právnym predchodcom Všeobecnou úverovou bankou a.s. ako veriteľom. On zmluvné podmienky úverovej zmluvy nekreoval. Namietal aktívnu legitimáciu žalobkyne.

6. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa si predmetnou žalobou v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške zodpovedajúcej sume, v ktorej bola žaloba žalovaného zamietnutá (konanie zastavené) v konaní vedenom pred Okresným súdom v Prešove pod sp. zn. 14Csp/327/2017, v ktorom sa žalovaný domáhal voči žalobkyňi nároku na splatenie úveru poskytnutého na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. Citované zákonné ustanovenie upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených citovaným zákonom alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku tejto ujmy. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Prešove (v konaniach sp. zn. 3Co/20/2017, 20Co/192/2016, 7Co/78/2017 a 25Co/59/2017).

7. Z uvedeného vyhodnotil, že žalobkyňa ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovené zákonom č. 250/2007 Z. z., má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

8. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie nesporne preukázané, že žalobkyňa, ako spotrebiteľ si voči žalovanému ako dodávateľovi v konaní pod sp. zn. 14Csp/327/2017 úspešne uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv upravených zákonom č. 129/2010 Z.z. v spojení s ustanovením § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Pritom nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z.z.

9. Podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie je naplnená nie len vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatneného nároku, teda na úspešne uplatnenie práva postačuje aj to, keď spotrebiteľ vyjadrí nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou (rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.11.2017 pod sp. zn. 20Co/192/2016). Žalobkyňa v konaní vedenom pred Okresným súdom v Prešove pod sp. zn. 14Csp/327/2017 namietala bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre absenciu obligatórnych náležitostí zmluvy, ako aj rozpor uplatneného úroku s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že si v základnom konaní úspešne uplatnila obranu proti nároku žalovaného,

na základe ktorej súd dospel k záveru o jeho nedôvodnosti nad rozsah nesplatenj istiny úverových prostriedkov.

10. Neobstojí preto námietka námietka nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v predmetnom spore. Je síce nesporné, že neformuloval zmluvu o spotrebiteľskom úvere v predmete konania 14Csp/327/2017, avšak do konania vstúpil na základe zmluvy o postúpení pohľadávky ešte v čase pred realizáciou procesného postupu súdu doručenia žaloby žalovanej (žalobkyni). Napriek obrane žalobkyne, žalovaný zotrval na nároku pôvodne uplatnenom jeho právnym predchodcom v plnom rozsahu, s výnimkou nákladov za vymáhanie vo výške 7,44 eur majúc za to, že predmetná zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti predpokladané zákonom o spotrebiteľských úveroch.

11. S poukazom na všetky okolnosti prípadu prvoinštančný súd považoval za primeranú výšku finančného zadostučinenia sumu 100 eur. V porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k zmenšeniu majetku, napr. preplatením úveru v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti a ani priamo k vyhrážkam a zastrašovaním zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jej psychiku, či rodinný život.

12. Druhou skutočnosťou, ktorú súd vzal do úvahy pri rozhodovaní o výške primeraného zadostučinenia bolo to, že žalobkyňa doposiaľ nesplatila ani istinu poskytnutého úveru, čo nesporné vyplýva zo žaloby v konaní vedenom pod sp. zn. 14Csp/327/2017. S poukazom na vyššie uvedené preto súd prvej inštancie nepovažoval za primerané finančné zadostučinenie vo výške uplatnenej žalobkyňou. Za primeranú povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne považoval suma 100 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľov od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver uviedol, že inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok KS v Prešove zo dňa 24.05.2017 pod sp. zn. 2Co/137/2016).

13. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 CSP s poukazom na článok 3 ods. 1, 2 CSP s tým, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (poukázal na str. 906 Komentára k Civilnému sporovému poriadku, nakladateľství C. H. Beck). S poukazom na dôvodovú správu k § 255 CSP tiež uviedol, že v sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania. Podľa toho môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Vhodným riešením je, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v danom prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a niečo do výšky priznaného nároku.

14. Keďže predmetom konania bol nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sumy primeraného finančného zadostučinenia.

15. Proti uvedenému rozsudku, a to čo do výrokov I. a III., t.j. čo do povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výroku o priznaní žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalovanému, v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodňoval ust. § 365 ods. 1 psím. h) CSP a navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odvolaní tvrdil, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, že žalobkyni vznikol nárok titulom primeraného finančného zadostučinenia v sume 100 eur v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z.z. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v uvedenom rozsahu považoval za nesprávne. Namietal, že žalobkyňa voči nemu nemá nárok na primerané finančné zadostučinenie, nakoľko jeho predpokladom je úspešné uplatnenie porušenia práva

alebo povinnosti spotrebiteľom. Pod uvedeným je potrebné rozumieť aktívne konanie spotrebiteľa a úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľov, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky (poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo 14.09.2016). V prejednávanom prípade podmienka úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinností žalobkyňou nie je splnená, nakoľko si táto neuplatnila žiaden konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností určených na ochranu spotrebiteľa. V žalobe nekonkretizovala žiadne jej spotrebiteľské právo, ktoré malo byť porušené a pre ktoré by jej mal prináležať nárok titulom primeraného finančného zadosťučinenia. Uviedol, že neformálne nedostatky úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a jeho právnym predchodcom bol úver bezúročným, čo je v zmysle z. č. 129/2010 Z.z. prísnu sankciou pre veriteľa v podobe straty nároku na dojednaný úrok z úveru. Tým však žiadne práva žalobkyne neboli porušené podľa § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z.z. Veriteľ bol sankcionovaný stratou nároku na úroky a poplatky, je preto neprípustné, aby bol sankcionovaný druhýkrát v podobe znášania zadosťučinenia. Nie je tak naplnená zákonná podmienka „úspešného uplatnenia porušenia spotrebiteľských práv spotrebiteľov“ pre priznanie primeraného zadosťučinenia. Podporne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 6Co/85/2018. Keďže žiadne práva žalobkyne ako spotrebiteľa porušené neboli, nemá táto nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z.z. Namietal tiež nesplnenie druhej podmienky na uplatnenie žiadaného nároku voči žalovanému s poukazom na to, že úverová zmluva, ktorá bola posúdená ako bezúročná, bola uzavretá medzi žalobkyňou a jeho právnym predchodcom, spoločnosťou VÚB a.s. pôvodne CFH a.s. ako veriteľom. Žalovaný nebol účastníkom úverového vzťahu, zmluvné podmienky nekreoval, nemohol sa preto dopustiť porušenia práv žalobkyne, ktoré majú spočívať vo formálnom nedostatku úverovej zmluvy, zakladajúcich bezúročnosť úveru. Ani on, ani jeho právní predchodcovia sa nedopustili konania vykazujúceho znaky nekalosti, agresívnej obchodnej praxe, klamaní spotrebiteľa a pod.

16. Odvolateľ rovnako napadol odvolaním aj výrok o trovách konania s tým, že v danej veci bolo potrebné aplikovať § 255 CSP a vyhodnotiť pomer úspechu a neúspechu sporiacich sa strán. Žalobkyňa bola prevažne neúspešnou stranou, lebo jej bol priznaný nárok v sume 100 eur z uplatnených 334,49 eur. Prvoinštančný súd po správnom posúdení nároku mal priznať žalovanému voči žalobkyne nárok na náhradu trov konania.

17. V závere zhrnul, že u žalobkyne absentuje aktívna legitimácia na uplatnenie nároku titulom zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia, lebo žiadne jej práva ako spotrebiteľky porušené neboli, nevznikol jej nárok podľa § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z.z., preto navrhol odvolaním napadnutý rozsudok zmeniť, žalobu zamietnuť v celom rozsahu a priznať mu voči žalobkyne nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

18. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa nevyjadřila.

19. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajskému súdu v Prešove dňa 12.08.2020 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

20. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP. Odvolacie námietky žalovaného, v že napadnutom rozsudku súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil, lebo podľa odvolateľa nie sú splnené zákonné predpoklady podľa § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z., je nutné vyhodnotiť ako nedôvodné. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnila v súvislosti s konaním Okresného súdu Prešov vo veci sp. zn. 14Csp/327/2017, v ktorom bola úspešnou žalovanou čo do rozsahu 334,49 Eur, ktoré si žalobca (v prejednávaní veci v postavení žalovaného) uplatnil voči nej ako nedôvodný nárok z úverovej zmluvy, ktorá neobsahovala zákonné údaje a v časti zmluvného úroku bola vyhodnotená ako

neplatná podľa § 39 OZ. Na základe takejto zmluvy žalovaný sa domáhal okrem iného aj sumy 334,49 Eur, ktorá by predstavovala bezdôvodné obohatenie. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.02.2019. Odvolací súd preto rovnako, ako aj súd prvej inštancie má za to, že žalovaný v súvislosti s uvedenou úverovou zmluvou sa chcel obohatiť na úkor spotrebiteľa- žalobkyne a to vo výške 334,49 Eur, o ktorú súd v uvedenom konaní žalobu žalobcu (tu v postavení žalovaného) zamietol. Takého konanie žalovaného, ktorý si neoprávnene uplatnil žalobou voči spotrebiteľke nárok na zaplatenie sumy 334,49 Eur na základe úverovej zmluvy, uzavretej hoci aj s jeho právnym predchodcom, ktorá neobsahuje zákonné údaje a obsahuje neplatné ustanovenia, ktoré boli v rozpore so zákonom, je nutné považovať za porušenie práva spotrebiteľa - žalobkyne, ktorá sa aktívne bránila v uvedenom konaní, čím bola čo do sumy 334,49 Eur úspešná. Z uvedeného vypláva, že tvrdenie odvolateľa, že nie je splnený predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je správnym. Je preto možné z tohto rozhodnutia vyvodiť, že práve porušením povinnosti právneho predchodcu žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy a konaním žalovaného, ktorý si nedôvodne uplatňoval z takejto zmluvy voči žalobkyni nja súde nedôvodné nároky, došlo k situácii, že napriek uzavretej zmluve bez zákonných náležitostí žalovaný požadoval od žalobkyne sumu vyššiu, ako mal nárok a to až o 334,49 Eur. Na veci nemôže zmeniť nič ani tvrdenie odvolateľa, že úverovú zmluvu so žalobkyňou neuzatváral on, ale jeho právny predchodca, lebo bol to práve žalovaný, ktorému v konaní OS Prešov pod sp. zn. 14Csp/327/2017 bolo právoplatné rozhodnuté o zamietnutí žaloby čo do sumy 334,49 Eur.

21. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

22. V prejednávanvej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladu, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi od subjektu, ktorý za to zodpovedá. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Je totiž bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla alebo nie, pretože aj podľa § 3 ods. 5 druhá veta cit. Zákona, účinného do 09.06.2013 postačovala iba možnosť vzniku takejto ujmy, čo aktuálne znenie uvedeného ustanovenia ani nevyžaduje. Je preto potrebné vychádzať z toho, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

23. Odvolací súd ešte dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V prejednávanom prípade sa žalobkyňa aktívne a úspešne čo do sumy 334,49 eur, hoci v postavení žalovanej bránila a tým uplatňovala svoje práva v konaní proti žalobe žalobcu, v terajšom postavení žalovaného.

24. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z prípadnej ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti s tým, že žalovaný sa chcel na jej úkor v konaní OS Prešov sp. zn. 14Csp/327/2017 v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou o úvere bezdôvodne obohatiť o sumu 334,49 eur, ktorú požadoval a z ktorej bola súdom prvej inštancie priznaná ako zadosťučinenie iba suma 100.- Eur. Je potrebné dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného

zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemal dôvod vstupovať do jeho úvahy.

25. K výške primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné tiež uviesť, že aj odvolací súd má za to, že priznaná suma 100 eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a mala by odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na všetky skutkové okolnosti daného prípadu. Aj odvolací súd vychádzal z toho, že žalobkyňa sa úspešne bránila a tým uplatňovala svoju obranu proti žalovanému v konaní sp. zn. 14Csp/327/2017 uvedenom na Okresnom súde Prešov v postavení žalobcu. Je pritom potrebné opätovne zdôrazniť, že je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia to, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože nie je, podľa aktuálneho znenia právnej úpravy v § 3 ods. 5 cit. zákona, požadovaná ani prípadná hrozba ujmy, no pri určení výšky finančného zadosťučinenia je možné vychádzať z hroziacej ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila (čo vyplýva z konania OS PO sp. zn. 14 Csp/327/17). Vzhľadom na porušenia práva spotrebiteľky- žalobkyne žalovaným je priznaná výška finančného zadosťučinenia určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná.

26. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a požadovaná výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

27. Odvolací súd tiež uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe v časti vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomfortné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. I. ÚS 188/06).

28. Keďže v odvolaní sa namieta aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

29. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ostatnými odvolacími námietkami.

30. K výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne bola žalobkyni priznaná ich náhrada v rozsahu 100 %. Keďže výška priznanej sumy vyplývala z úvahy súdu, bolo namieste žalobkyni aj s poukazom na čl. 3 CSP priznať nárok na 100 % náhradu trov konania, a to z prisúdenej sumy tak, ako to správne odôvodnil súd prvej inštancie. Prvoinštančný súd však opomenul vo výroku o trovách konania uviesť aj formuláciu, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takáto formulácia výroku o náhrade trov konania spĺňa požiadavku zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné (viď uznesenie NS SR z 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/222/2016).

31. Rozhodovacia prax tunajšieho Krajského súdu v Prešove vychádza z názoru, ktorý bol v predmetnej veci prezentovaný súdom prvej inštancie a s ktorým sa senát odvolacieho súdu prejednávajúci túto vec v rozsahu podaného odvolania stotožňuje.

32. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výrokov I. a III. s doplnením, ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a nasl. CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni bol voči v dovolacom konaní neúspešnému žalovanému priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Aj o výške trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a to výrokom II. , sa v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP stal právoplatným, nakoľko proti nemu nebolo podané odvolanie.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).